

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

బలభద్రపాత్రుని రచన

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

వెనక్కి... వెనక్కి పోదాం.

పొద్దున్న లేచి చూడగానే, మా ఆయన ఎడ్లకి కుడితి పెడ్చూ నన్ను చూసి "ఆ పేడ తీసి గోశాల శుభ్రం చెయ్యి" అన్నారు.

"నేను వెబ్ సిరీస్ కి స్క్రిప్ట్ ఇవ్వాలి. రేపటినుండి షూటింగ్" అన్నాను.

"మరి ఎలా వెళ్తావ్? బండి కట్టాలంటే, ఎడ్లని రెడీ చెయ్యాలి, వాటికి కుడితి, దాణా సిద్ధం చేసావా?" అన్నారు.

నేను షాక్ అయి కిందకి చూస్తే కార్ షెడ్ స్థానంలో "అంబా!" అంటూ పశువులు దాణా మేస్తున్నాయి. మా డ్రైవర్ కుమార్ గాడు పాలు తియ్యడానికి ఆవు పొదుగు దగ్గర కూర్చుంటే, వాడి తిరకాసు ప్రశ్నలు భరించలేక, గోమాత కాలు సారించి మరీ 'లాత్' తంతోంది.

"ఏవీటండి ఇదంతా?" అన్నాను.

"మా అక్కయ్య గాడిపొయ్యి మీద నీళ్ళు కాస్తోంది. వెళ్ళి స్నానం చేసి, వంటకి కుంపట్లు అంటించు." అన్నారు.

"కుంపటా? నేనెప్పుడు సిట్టింగ్ కి వెళ్ళాలి? వంట ఎప్పుడు అందుతుంది? నాలుగు బర్నర్స్ మీద రెండు చేతులా 20 నిమిషాల్లో కూరా, పప్పు, పులుసూ, పచ్చడి చేసే నేను, ఇప్పుడు కుంపటిముందు కూర్చుని విసినకర్రతో కొట్టుకుంటూ ఎలా? ఎప్పటికీ చేరేను జూబ్లీ హిల్స్?" అన్నాను.

"రేపటికి. ఎడ్లబండి మీద ఇప్పుడు బయలుదేరినా, రేపే చేరతావు" అన్నారు.

"అసలీ ఎడ్లబండి గోలేమిటి?" చిరాగ్గా అడిగాను.

"రోడ్స్ మీద పొల్యూషన్ ఉండదు. ట్రాఫిక్ జామ్ లో ఇరుక్కున్నప్పుడు, బండి కింద కూర్చుని తీసుకెళ్ళిన చద్దికూడు కూడా తినేయచ్చు. లోపల గడ్డిమీద నా పాత పంచె పరుచుకుంటే, ఓ కునుకు తీసి లేవచ్చు. మనకి సాదీలో యుద్ధం వచ్చి పెట్రోల్ దొరక్కపోయినా ప్రాబ్లం ఉండదు" అన్నారు తాపీగా.

"నో!" అని అరిచాను.

"మరి మీ అన్నయ్య కొడుకు పెళ్ళిలో బఫేలో అప్పడాలు కుంపటిమీద కాలుస్తున్నారు అని 'మినపప్పుడాలు నూనె రాసి కుంపటిమీద కాలిస్తేనే రుచి' అని మురిసిపోయి, పాత కుంపటి కిందకి దింపించావుగా" వెటకారంగా అడిగారు.

"ఏదో వాడు రెస్టారన్లో షోకి పెట్టాడు కానీ, కుంకని వంటంతా కుంపటి మీద చెయ్యమనాల్సింది, చచ్చి ఊరుకునేవాడు" అన్నాను.

"మరి మా అమ్మమ్మ తిరగలి మీద రవ్వ విసిరి కొయ్య రొట్టె కాలిస్తే రుచి కో రుచి. రోట్లో కందిపచ్చడి రుబ్బితేనే అది కంది పచ్చడి. ఈ మిక్సీల్లో వేసిన లేహాలు తినలేము అని రోటి పచ్చళ్ళ గ్రూప్లో రాసావుగా?" అన్నారు.

"సరదాగా ఖాళీగా ఉన్నప్పుడు ఏ వంకాయ బండ పచ్చడో, ఈజీగా నలిగేది చేయచ్చు కానీ, ఈ హడావిడిలో చింతకాయలూ, ఉసిరికాయలూ ఎలా దంచనండీ?" బేలగా అడిగాను.

"ఆవకాయకీసారి మిరపకాయలూ, ఆవాలు కూడా ఇంట్లో దంచి పెట్టాల్సిందే త్రీ మేంగోస్ కాదు. 'స్వగృహాలు' బాన్ చేస్తున్నారట. ఇదివరకులా వీపు వంచి ఇళ్ళల్లో అరిశెలకి బియ్యం దంచి, మినుములు విసిరి జంతికలూ, అవీ చెయ్యాలి. నాస్టాలజీ అంటూ తెగ గోల పెడున్నావుగా ఫేస్ బుక్ లో?" అన్నారు.

అసలు కడుపుమంట ఇప్పుడు బయటకొచ్చింది.

"అవన్నీ ఎంతో బాగుండేవి. 'గతమెంతో ఘనకీర్తి' అని రాసుకున్నామండీ. అంత మాత్రాన నేను రోట్లో దంచుతు, పొట్టు పొయ్యి కూరుతూ, రాక్షసి బొగ్గు కొట్టి బాయిలర్లో వేస్తూ మొదటికి రానా?"

"మరి ఈ భావితరాల వాళ్ళకి ఏం సందేశం ఇద్దామని రాస్తున్నావ్ 'నాస్టాలజీ' అవన్నీ మేం అనుభవించాం. ఎంతో బాగుండేవి. మీరు మాత్రం అవి రుచిచూడకండి. ఫాస్ట్ లైఫ్లో ఫాస్ట్ ఫుడ్స్ తిని కొత్త వైరస్లకి 'కరోనా' 'కత్రినా' లాంటి అందమైన పేర్లు పెట్టుకుని వాటిని ప్రేమిస్తూ బతికేయమనా?"

ఆ ప్రశ్నలకి నా దగ్గర సమాధానాలు లేవు ఆలోచనలో పడ్డాను. ఔను. ఈ మధ్య ఫేస్ బుక్ లో కొత్త కొత్త గ్రూప్ లూ, వాట్సాప్ మెసేజ్ లో 'మన తాతలు తాడు తిన్నారు. గోధుమ గడ్డి తిన్నారు. గంజి తాగారు తొంభై ఏళ్ళు హాయిగా బతికేసారు. మనం మళ్ళీ అవే తిందాం. ఆడపిల్లలు ఆరుగజాల చీరలు కట్టుకోండి, కళ్ళనిండా కాటుక పెట్టుకోండి. ఇల్లు పేడతో అలికితే బాక్టీరియా రాదు (పేడ పురుగులు వస్తాయి అంటే) పిండి ముగ్గులోస్తే చీమలు తింటాయి. (ఆ చీమలు తర్వాత మనని తింటాయి) ఆడవాళ్ళకి బావిలోంచి నీళ్ళు తోడడం, తిరగలి విసరడం వల్ల పొట్ట చుట్టూ కొవ్వు పేరుకోదు. మగవాళ్ళకి పొలం దున్నడం, ఇళ్ళ కప్పుల వేయడం మొదలైన పనుల వల్ల బీపీలూ సుగర్ లూ రావు. తిన్నదంతా కరిగిపోతుంది. చిరుధాన్యాలు తిని, అసలు ధాన్యాలు పశువులకి పెట్టండి, ఐదు నక్షత్రాల సూపర్ స్పెషాలిటీ హాస్పిటల్స్ అన్నీ మూసేసి, ఈ డయిట్ల వలన, అక్కడ ఫైవ్ స్టార్ సూపర్ స్పెషాలిటీ జంతువైద్యశాలలు పెట్టుకోవచ్చు. ఎందుకంటే, మరి ఎడ్లూ, గుర్రాలూ, ఆవులు, బ్రెలూ, మేకలూ, గొర్రెలూలాంటివి నిత్యజీవితంలో కావాలిగా.

ఏ చార్ థామ్ యాత్రలోనో కనిపించే గుర్రపు లద్దెలు, ఇక్కడ సిటీల్లో రోడ్లనిండా కూడా కనిపిస్తే ఎంత బావుంటుందిలాంటి మెసేజ్ లూ, పోస్టులు నేనూ రాసాను. వెంటనే ఆడవాళ్ళు రోటి పక్కన తాము మిక్సీలో నూరిన పచ్చడి పెట్టి, తిరగలి పక్కన తాము కొన్న ఎం.టి.ఆర్ ఇన్ స్టాంట్ తో ఇడ్లీలు చేసి ఫాటో పెట్టి, తెగ ముచ్చటగా పోస్ట్ చేసారు.

మా రెండో పెద్దమ్మ ఉద్యోగంలో చేరిన కొత్తల్లో, 1958 మాట. ఇంటెడు నీళ్ళు బావినుండి తోడుకుని, ఇంట్లో ఎల్క్విక్ సిటీ లేక రోజూ హరికెన్ లాంతర్లలో పిల్లలకి చదువుచెప్పి, తను చదువుకుని, అవి సాయంత్రం అవగానే ముగ్గుతో తోముకుని, వీధి అంతా ఊడ్చి పాచి చేసుకుని, ముగ్గులు పెట్టుకుని, పొయ్యిమీద ఆ తర్వాత కిరోసిన్ స్టాల మీదా వంట చేసి ఇంట్లో వున్న ఎనమండుగురు మనుషులకి,

అరగంటకోసారి కాఫీ తాగే మగవాళ్ళతో, పురుళ్ళ కొచ్చే ఆడపిల్లలతో, పసిపిల్లల చాకిరి, బాలింతల చాకిరి చేస్తూ, మధ్యలో వచ్చే చుట్టాలకి అతిథి మర్యాదలు చేస్తూ, తెల్లారి లేచి రాక్షసి బొగ్గుతో బాయిలర్ అంటిస్తూ పదిగంటలకి బస్ పట్టుకుని ఆఫీస్ కి వెళ్ళేది.

మా అమ్మా అంతే. కానీ చిన్న మార్పు. ఇంట్లో కరెంట్ ఉండేది. నేను పుట్టేటప్పటికే పంప్ స్టాలూ, కిరోసిన్ ప్లమ్ లూ వచ్చేసాయి.

మా పెద్దమ్మ ఎన్నడూ హాయిగా కులాసాగా కూర్చునికానీ, పడుకుని కానీ ఉండేది కాదు. మోరీనిండా అంటుల్లా, బాత్ రూం నిండా విడిచిన బట్టలూ, అప్పట్లో ఫ్రీజ్ లు లేక చాటలనిండా ఎండిపోతున్న కూరగాయలూ, హాల్లో పగలు ఎత్తిపెట్టిన పక్క బట్టలూ, నవారు మంచాలూ, వాటిలో నల్లలూ, సుద్దపూసిన మట్టిగోడలూ, వాటిలోనూ నల్లలూ, ఎక్కడ పడితే అక్కడ వున్న కాయితాలూ, పుస్తకాల వల్ల ఇళ్ళల్లో హాయిగా తిరుగుతుండే ఎలకలూ, ఇళ్ళముందు పారిశుధ్యం లేక పండులూ, నిరంతరం ప్రవహించే మురికి కాలువలూ, ఇవన్నీ పిల్లలు మీదకి దాడి చెయ్యకుండా ఇంటి ఇల్లాలు తీసుకునే జాగ్రత్తలూ. పిల్లల్ని కన్నా ఇంటి యజమానికి జస్ట్ ఆఫీస్ కి వెళ్ళడం, కాఫీ అందకపోతే కేకలు పెట్టడం, ఫ్రెండ్స్ వీస్తే "ఏమోయ్ వడ్డించేసయ్. మా ఫ్రెండ్ వచ్చాడు" అని వంటింటికేసి చూసి అరవడం తప్ప పెద్ద పనులు వుండేవికావు. ఇంక వచ్చిన చుట్టాలు వైద్యానికో, కోర్టు కేసులకో, ఉద్యోగ ప్రయత్నాలకో వచ్చి, అసలు నెలల తరబడి కదిలే పని ఉండేది కాదు. పాపం ఇంటి ఇల్లాలు పొయ్యి కిందకి పొయ్యి మీదకి చూసుకుని వచ్చిన వాళ్ళ ముందు మాట రాకుండా, పిల్లలకీ, పతిదేవుడికీ ఏదీ కొరత రాకుండా చూసుకోవలసిన రోజులు. రిక్షా ఎక్కాలన్నా, మల్లెపూలు కొనాలన్నా ఆలోచించే రోజులవి. రోగం వస్తే ధర్మాసుపత్రికి వెళ్ళడమో. అరుకు కొని పొయ్యడమో? ఎన్నెన్ని దాటి వచ్చాం అండీ? ఈ రోజుల్లోకి?

మళ్ళీ కాలానికి చక్రలు కట్టి 1950ల వైపు లాగి రోలు తియ్యి, తిరగలి వెదుకు, విఎల్ సిసిలకి డబ్బు కట్టకు, స్కూటీ అమ్మేసి, ఆరుగజాల చీర కట్టి, ఎడ్ల బండెక్కు అని చెపితే ప్రాక్టికల్ గా జరిగేనా?

కాశీ మజిలీ కథల్లోలా అవన్నీ అప్పుడప్పుడూ తలుచుకుని ఆనందించాలికానీ, అవన్నీ ఇప్పుడు మళ్ళీ చెయ్యమంటే ఎలాగండీ? అసలు చిన్నప్పుడు మేం ఓసారి నర్సాపురం వెళ్ళి టాయ్ లెట్ కి వెళ్ళాలంటే ఓ దొడ్లకి తీసుకెళ్ళి రెండేసి రాళ్ళు పెట్టిన సింహాసనం చూపించారు. కాస్త దూరంలో వరాహాలు అంటే తొండంలేని ఏనుగులు సిద్ధంగా ఉన్నాయి క్లీన్ చెయ్యడానికి. ఏడెనిమిదేళ్ళ పిల్లలం. మేమే "వెళ్ళం" అని ఏడ్చాం. ఈ మధ్య గవర్నమెంట్ ఆఫీసుల్లో, ఎల్.ఐ.సిలో ఇంకా దూరదర్శన్ లో కూడా ఇంకా ఇండియన్ టైప్ లావెటీ చూసి ఆశ్చర్యపోయాను. మోకాళ్ళ నెప్పులూ నడుం నొప్పీలేని మనుషులని చూపించమని ఛాలెంజ్ చెయ్యగలను? అంతెందుకు కింద పడుకుని చాపమీద లేవగలమా? గుండమ్మ కథలో రమణారెడ్డి "అసలు నీళ్ళు కలపకుండా పాలు తాగి అరాయింతుకునే మగాడవడం ఓ రోజుల్లో?" అంటాడు.

మన పిల్లల తరంలో, మొగుళ్ళు, పెళ్ళాంతోపాటు వంటింట్లో వంట చేస్తారు. ఇన్ స్టాపాట్ లూ, మైక్రోవేవ్ లూ, కుకింగ్ రేంజ్ లూ, మిక్సీలూ, వెబ్ గైండర్ లూ, ఎలక్ట్రిక్ కుక్కర్లూ, చివరికి చల్లచిలకడానికి కూడా ఎలక్ట్రిక్ కవ్వం. ఇవన్నీ వున్నా ఓ పప్పు, అన్నం వండుకోడానికి టైమ్ లు లేక 'స్విగ్గీ జొమేటాన్స్' కి ఆర్డరిస్తున్నారు.

ఇంక పిల్లలు పుడితే మగాడికే పని ఎక్కువ. వాడికి పాలు కలపడాలు, నేపీ చేంజ్ లు, ఆస్పత్రి డ్యూటీలూ అన్నీ.

ఇంక పిల్లలు పుడితే కొనాల్సినవీ, చెయ్యాల్సినవీ ఆటబొమ్మలూ, ఆహార జాగ్రత్తలూ, పరుపులూ, ఉయ్యాలలూ, కాస్మోటిక్సు అవన్నీ సెపరేట్ గా మాట్లాడుకోవలసిన విషయాలు.

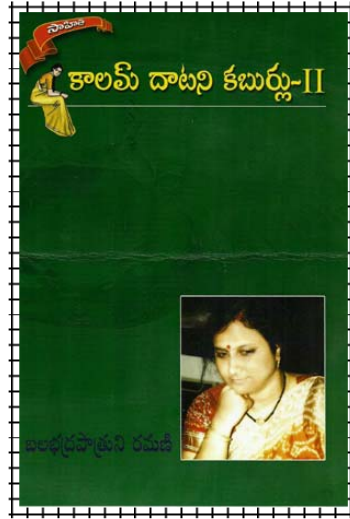
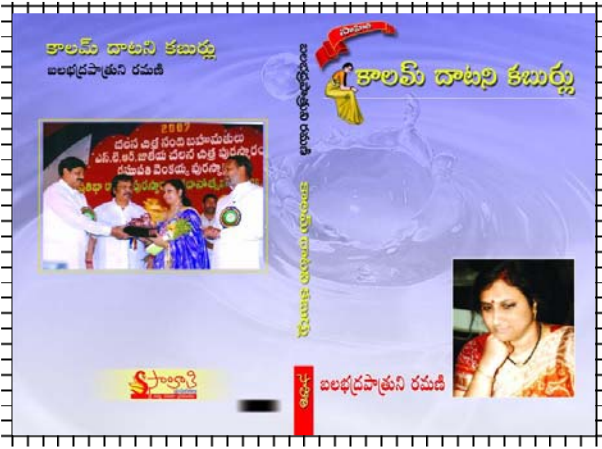
పసిపిల్లలతో, ఎడపిల్లలతో అష్టావధానం శతావధానం చేస్తున్న పెళ్ళాలని, పండక్కి అరిశలు చెయ్యలేదేం అని, నులకతాళ్ళతో కొట్టిన మొగుళ్ళ రోజుల్ని దాటి వచ్చి రెండు తరాలయింది. ఇప్పుడు మొగుడు అర్ధరాత్రి లేచి పిల్లడి డైపర్ ఛేంజ్ చెయ్యకపోతే "వీడ్ని నేనొక్కడానే కన్నానా?" అని భార్య కోర్టుకెళ్ళే రోజులొచ్చాయి.

"మంచికో చెడుకో చాలా ఏళ్ళుదాటి ముందుకొచ్చేసాం. మగాడు చాలా మారాడు. ఆడామగ కలిసి పని చేసుకుంటూ, ఇళ్ళూ వాకిళ్ళూ, బళ్ళూ, వాటిల్లో అత్యాధునిక సౌకర్యాలు ఏర్పరుచుకుంటూ పిల్లల్ని ఓ రేంజ్ లో పెంచుతూ హాయిగా ఉన్నారు. ఇప్పడీ 'నాస్టాల్జియా' తో చావగొట్టుకు" అని మా ఆయన ముగించారు.

కలలోంచి లేచి చూస్తే "ఇంకేం ఇంకేం ఇంకేం కావాలే" అని పాడ్లూ కారు తుడుస్తున్న కుమార్ గాడు కనిపించాడు.

"అమ్మయ్యా" అనుకుంటూ ఇలాంటివి కలలో తప్ప ఇలలో కాకూడదనుకుంటూ బెడ్ దిగాను.

Post your comments

https://www.youtube.com/watch?v=ERaaX_luIS4